

Hčerka mater slišala,
Zdaj bi rada zbežala,
Ali kosa zdaj zbrnči
Ino hčerko pomori.

Ti pa ljuba hčerkica,
Bod' pobožnega srca
Bodi domá pri materi,
Da te kosa ne vlovi.

Narodno blago s Pohorja.

(Nabral Lipe Vrhovski.)

A. Pesmi.

I. Prevara.

Jaz sem v šolo hodil,
Sem mislil da 'm gospod;
Skozi zelen gozdič
'Mel sem svojo pot.
Potem sem hlapec bil,
Rad sem vince pil,
Ženski spol sem prav častil.

Jaz sem se oženil,
Bil sem zauber mož,
Mlado dekle dobil:
Lepa žena boš! —
Zdaj že mati je,
Zmiraj krega se,
Kamor hodi, kamor gre.

Jaz sem si izmislil
Da bom kanonir;
In si c'lo sem mislil,
Da bom oficir.
Zdaj sem pa — pastir,
V štal'ci imam kvartir,
Šiba, gajžla je moj gvir.

Jaz sem si ja mislil
Kak b'ma virtvala,
Dosti vinca imela,
Ga drugim dajala:
„Nü, le pijmo ga
Ki nam ga Bog dá!“ —
Vse zastonj b'la misel ta!

Jaz sem si ja mislil
Kak b'ma šparala,
Zlate krone boma
V kup nalagala.
Zdaj ni več tako,
Kot je včasih b'lo;
Dostikrat še ni za só.

Le pogledite ljudje,
Kaj je samski stan,
Kaj b'ga vam razlagal,
Saj je vsak'mu znan. —
Le ta zakonski
Je ti težejši;
Ne poskušajte ga vsi!

II. Slovo neveste.

Le jemlji nevesta slovo!
Na božjo pot gremo s tabo;
Zdaj vzeli te samsk'mu stanú
In dali te bomo možú.

Le jemlji nevesta slovo!
K poroki it' sram te ne bo;
Devica poštena si bila,
Poštena za možem boš šla.

Le jemlji nevesta slovo!
Od svojga očeta lepo!
Skrbeli veliko za te,
Zahvali jih srčno za vse!

Le jemlji nevesta slovo!
Materi poljubi roko!
Oh koljko so 'meli skrbi,
Da zrasla poštena si hči!

Le jemlji nevesta slovo
Od bratov in sester lepo!
Prijazno jim roko podaj,
Da preveč ne jokajo zdaj.

Le jemlji nevesta slovo
Od znancev in žlahte tako:
Da bode nas Jezus vesel,
Med svate nebeške nas vzal.

Narodno blago s Pohorja.

(Nabral Lipe Vrhovski.)

A. Pesmi.

III. Marija in morska deklica.

Pojte, pojte, vi dekliči
"No veseli bódite!"
"Káko bomo pa mi peli,
Ki smo sila žalostni,

Ko so nam pa mati umrli
Na otročji postelji,
Druz'ga niso zapustili,
Kot 'no dete majheno!"

Dete se pač milo joče
Celo noč in božji den. — —
Oče so se pa ožen'li
Z neko drugo — mačeho.

Mačeha zdaj dete žiblje
Celo noč in božji den;
Zraven mu tud' lepo poje
Od Marije Dévice:
"Češčena si Marija,
Milosti si polna."

Mačeho zdaj jeza prime,
Vzela je to zibelko;
Vrže jo na sinje morje;
"Pozobajte jo te ribice!"

Iz zibélke mi je bila
Lepa barka pisana,
Iz detéte mi je bila
Lepa morska deklica.

Ona se po morju vozi
V le-ti barki pisani,
Ino si tak' lepo poje
Od Marije dévice:
"Češčena si Marija,
Milosti si polna."

Stojaj, stojaj, lepa cerkev,
Lepa cerkev zidana!
Zravno mi pa stojaj lipa,
Lipa lipa zélena!

Priletela je drobna ptička
V le-to lipo zéleno,
In mi je lepó zapela
Od Marije Dévice:
"Češčena si Marija,
Milosti si polna."

Marija 'z cerkve na prag stopila,
In poslušala ptičico:
"Alj si pesem ti 'zmislila,
Alj si jo le slišala?"

"Jaz je nisem si 'zmislila,
Jaz sem jo le slišala;
Pela jo je deklica,
Ki po morju vozi se."

"Še le leti ti po zraku,
Jaz jo bom pa k nogam šla!"
Marija je pa prej tam bila
Kot ta drobna ptičica.

Marija jo je zdaj vprašála,
Toto morsko deklico:
"Alj si pesem ti 'zmislila,
Alj si jo le slišala?"

"Jaz jo nisem si 'zmislila,
Jaz sem jo le slišala;
Pela jo je mačeha,
Ki je mene zibala."

"Zdaj le pojdi koj z meno!
V sveto nebo in sveti raj!
Tam boš jo ti zdaj pela
Vsim nebeškim angelcem."

IV. Liliija in vrtnica.

Leži, leži lepo polje,
Lepo polje široko!

Po polju leži cesta,
Lepa cesta vglajena.

Tam po cesti me peljajo
Vsi ti mladi furmani.“

Najbolj ti prednji, naj ti gorši
Je moj ljub' cartani.

K 'ni oštariji so pripeljali,
Tam so notri stopili.

„Le krmite 'no štrigajte
Moj'ga konj'ča bistrega!

Sem gredé po poti zvedel:
Moja ljuba boléna je;

Je boléna, spovédena;
K smerti je pripravljena.“

On je hitro k njej pritekel,
Ali ljuba je že mrtva b'la.

Gor na mizo je naštel
Še sto belih tolarjev:

„Zato molite 'no mašujte
Še za naji oba dva!“

Pri tej priči je na tla padel,
Pri tej priči je mertev bil.

Njegovo truplo so pokopali
Na solnčnem kraju turna dol;

Njeno truplo so pokopali
Na licnem¹⁾ kraju turna dol.

'Z njegovega je groba raslo,
Lepa, rdeča vrtnica.

Z njenčnega je groba zrasla
Lepa, bela lilija.

Na vrh turna sta vkup prirasli
'No sta se lepo spleтали,

Gor v sveto nebo in sveti raj,
Kter'ga nam Bog vsim skupaj daj!

¹⁾ Senčnem.

Pesem o vinski trti.

So ptički skup zbrani,
V planinco leté,
Tam dol' na Dolenjskem
Je zdravje mojé.
Le vzbud' se in vstani, ti mrzli Gorenc,
Boš videl, kaj dela Dolenc!
Oseka, oklesti, pripravlja že kol,
U butaro zveže, da vse bo zravnal;
Naloži, da ž'vinca prav težko peljá,
U njem se pa srce igra.

Je hramček odprt in pripravljen je mož,
Veselo gre k trti, nabrusil je nož;
Se k trti poniža in pravi: „Svet' križ,
Da mi spet v jesén obrodiš!“
Saj ima korajžo, zauka na glas,
Gre pit ga u kajžo, če zunaj je mráz.
Pomisli, kako bi šparóne šibil,
Da bi ga na jesen spet pil.

Le dela pozimska pustimo na stran,
Pa v roko motiko, veseli je dan!
Že solnce nam sije in rož'ce cvetó,
In spet nam ogreva zemljó.
Korajžno globoko okol' trte kopá,
Veselo družin'co prot' bregu peljá:
Le višej, le višej, da bomo pri hram',
Veselo zapel' bomo tam.

Je trto poročil, dal kolček za par,
Je zdihnil prot' nebu: Zdaj Bog te obvar',
Bog var' in Marija nesreče čez té,
Naj burja prežene meglé!“
Glej trta pa vinska že komaj drží,
Dol k tlom se pritiska, mu grozde rodí.
Če d'narca mu manjka, že ima spet trošt,
Da dal bo prijatelj na mošt.

So brajde res polne po gorah okolj,
Le pusti, naj ajda zori še na polj'!
„Le v goro, le v goro!“ veseli je glas,
Zagornik pozdravlja že nas.
Tam preša privija, se smeje, ha ha,
Spet drug pa iz buče mu piti podá:
„Sem letos od lani velik' več nabral,
Le prid' sem, da pit' ti bom dal!“

Kdor vince rad pije, naj prosi Boga,
De pravo mu pamet in zdravje tud' dá,
Nikar se ne kregaj, ne žali ljudí,
Poglej, kako men' se godí:
U žalostnem kraju prebivam jest zdej
U kletu prestrašnem, ker solnčeca nej,
In milo zdihujem, ker vinca želim,
Se žalostne pesmi učim.